

Zlata útva.

N^a lov mi plemič mlad odpravlja se,
Molče od matere poslavlja se.
»Ne hodi! Sanja me nocój mučila,
Ob tvôjem gróbu sôlze sem rosila.«

Izza gorâ priplul je zor lehnó,
Napóti plemič v šumo se temnú;
Jutránji pôkoj drevje je pokrival,
In ptiček v gnezdu še sladkó je snival.

Ne strelja; kakor v sanjah gre naprej.
Oj, kám te véde tajno pot, povej?
Hití mu po skalinah noga mlada,
Pečín se ne ustraši, ne prepača.

Naprej, naprej! Naproti pribuči
Peneči hudournik ter šumí:
»Oj, dânes vsaj ostâvi to goróvje,
Pogubonosno rajsko je valóvje!«

Naprej! V boróvje prišel je temnú,
Omâmi čut ga nepoznan sladkó.
Nad njim svarêč so bôri zašumeli:
»Ne stopaj dalje, vrni v grad se beli!«

Ne sluša, dalje sili mu srcé,
Oči od kopernenja mu plamté.
Naproti njemu ptica priletéla,
In ptica lástavica je žgoléla:

»O kaj ti pravim, plemič brdki moj,
Čemú te sém korák privél je tvoj?
Srcá ognjéno krôti hrepenenje,
Mladó takó je tvoje še življenje!«

Kaj mari mu svarečega glasú,
Naprej, naprej, le više brez mirú!
Sedâj dospè na vzvišen rob pečine
Pogleda tjà v neznane mu globíne.

Pred sabo vidi jézero krasnó;
Mladenič, rajsko jézero je tó!
Blestí se vse čaróбно in leskéče;
Oj, plemič ti, zakaj srcé trepêče?

In sred jezéra útva ziblje se,
Lehnó po njem, ponosno giblje se.
In lovec vidi útvo zlatokrilo
Ter lók z mladéniško natéza silo.

Po blískovo pušca v zrak vzfrčí,
Vzfrčí, vzletí in útvo dohití...
V tem hipu zabučí ravân vodena,
Na mestu útve plava krasna žena.

Valovi lèhno k bregu jo nesó,
Zaprí uhó, ti plemič, in okó!
In nánj pogled upira ljubeznivo,
Mladeniču šepeče zapeljivo:

»Temán me čar je kríl stoletij pet,
Življenje mrtvo, mrtev bil mi svet;
Ukleta morala sem tú živeti
In čakati rešitve in trpeti.

Prišél si ti — dehtí mi zopet maj,
Oj, pojdi k mêní v moj čarobni raj!
Tu spodaj v rajskem vrtu bodeš bival,
Ob stráni moji žitja slast užival!«

In v vódo k nji ga vleče tajna moč.
Poljubi njé obráz... krog njiju črna noč!
Strašnú, groznó narastajo valóvi,
Iz njih zvené mi žalostni glasóvi...

Prikaže zvezd se čeda na nebó,
In mir in pokoj léže na zemljó;
Tihotno-tožno, čuj, šumí dobráva,
Po mirnem jézeru spet — mrtvec plava...

Rádinski.

